

Vienos fotografijos istorija.

„Gyvendami ieškokime laimės ir dalinkimės ja su kitais...“

Fotografija- stebuklingo mygtuko paspaudimu nedideliame popieriaus lapelyje užrakinta akimirka, nepaklūstanti laikui. Įamžinti fotografijoje niekada nepasensime, o pamatę seniai darytą atvaizdą, laiku grįšime atgal į senus prisiminimus, kuriuos, nuvarginti rutinos, neretai slepiame giliai savyje. Kiekviena fotografija turi savo istoriją, kaip ir kiekvienas joje įamžintas žmogus. Šioje fotografijoje, darytoje dutūkstantųjų metų rugsėjo devintąją, įamžinta mano promočiutė **Stefanija Šlepavičienė** su savo provaikaičiais. Viena iš jų, ta ant rankų ir šiek tiek mažesnę už stovinčią merginą, esu aš. Fotografiuota mano močiutėlės (taip mes ją dažniausiai vadiname) namuose Šliktinės kaime Skuodo rajone. Kas iš namiškių fotografavo, jau ir nebeatsimename. Promočiutė gimė tūkstantis devyni šimtai dvidešimt pirmų metų spalio dešimtą dieną. Taip, taip, mano promočiutei jau devyniasdešimt dveji metai – ji vyriausia mūsų šeimoje. Gimė ir gyveno mūsų senolė mažame kaimelyje, kur visi vieni kitus pažinojo. Augo ne viena – turėjo brolių, seserį ir įseserę, kuriuos labai mylėjo. Sako, jog būdama maža mano promočiutė buvo panaši į mane: plepi, nenustygstanti vietoje, visuomet norinti kitiems padėti, darbšti. Na, teisingiau pasakius, tai aš į ją, savo promočiutę, panaši. Jei tai tikrai tiesa, tuo labai džiaugiuosi ir didžiuojuosi!

Promočiutės gyvenimas nebuvo lengvas. Ji pergyveno net kelis karus, tremties siaubą, patyrė ir skurdą, ir vargą. Kai buvo jauna, jos tėvą ištrėmė į Sibirą. Mano promočiutės mamai gyventi vienai be vyro – šeimos maitintojo - buvo labai sunku, todėl visi namiškiai vertėsi kaip tik galėjo, kad tik

išliktų, išgyventų – stengėsi oriai priimti šį likimo išbandymą. Kiekvieną dieną, kiekvieną minutę jie laukė namo grįžtančio tėčio. Ir po dvejų metų iš šalčio ir bado žemės jis grįžo į savo šeimą!

Kai promočiutei sukako dvidešimt šešeri, ji ištekėjo. Deja, likimas skyrė dar vieną išbandymą. Su savo vyru promočiutei neteko pragyventi nė metų, nes prabėgus vos aštuoniems mėnesiams jos jaunas vyras tragiškai žuvo. Bet močiutėlė niekuomet neprarado tikėjimo ateitimi, nepalūžo, kibo į gyvenimą, niekada neatsisakydama padėti ir kitiems. Laimei, neretai po išgyventų nelaimių, bėdų žmogui pradeda sektis – prabėgus dešimt metų mano promočiutė dar kartą laimingai ištekėjo.

Promočiutė man visuomet buvo pats didžiausias autoritetas. Jos pasakojamos istorijos įdomesnės už žinomiausias pasakas, o gaminamas maistas man visada prilygdavo žinomiausių kulinarų ir konditerių skanėstams. Galbūt todėl jaučiu didelį užsidegimą, džiaugsmą, turėdama galimybę papasakoti apie savo mylimą promočiutėlę.

Jau minėjau, kad mano promočiutė nuo mažens buvo labai darbšti, visi darbai jai vienodai puikiai sekėsi. Bet svarbiausia tai, kad visuomet padėdavo kitiems, kam tos pagalbos prireikdavo. Kaimelyje, kuriame promočiutė gyveno, ją visi pažinojo. Mano močiutėlė buvo visų mylima ir gerbiama. Jos namuose apie dvidešimt metų veikė kaimo biblioteka, ne vienerius metus mokyklose, kur mokėsi promočiutės vaikai, ji buvo renkama tėvų komiteto pirmininke. Būtų keista, jei, užauginusi savo vaikus, nebūtų padėjusi auginti ir anūkus.

Mūsų šeima visada labai didžiavosi, kad promočiutės dėka kaimelyje buvo pastatytos dvi koplytėlės. Ji visuomet labai domėjosi politika ir net iki šiol yra ištikima krepšinio gerbėja. Sulaukusi pensijos, mano promočiutė nepuolė ilsėtis, o prižiūrėjo kaime gyvenančių žmonių vaikus – juk tuomet vaikų darželių dar nebuvo. Ji visada buvo visų galų meistrė. Kai tik rasdavo laisvą minutę, visuomet susigalvodavo naują užsiėmimą. Kaimelio gyventojai į mano promočiutę kreipdavosi įvairiausiais klausimais ir prašymais, nes ji buvo ir protinga, ir išmintinga. Galiu pasigirti ir tuo, jog promočiutė kepėdavo skaniausius pasaulyje tortus visiems gyvenimo atvejams, pačioms svarbiausioms šventėms - vestuvėms, krikštynoms, jubiliejams...

Mano promočiutėlė niekada nebuvo milijonierė – ji tiesiog buvo gera ir teisinga kitiems. Taip ji užsitarnavo žmonių pasitikėjimą bei meilę, nes darydama gerus darbus kitiems niekada nesiekė naudos sau. Jai didžiausia dovana iki pat šiol yra ramus gyvenimas tarp mylimų žmonių. Žinoma, geri darbai nelieka nepastebėti. Mano promočiutė buvo ir yra gerbiama ir mylima ne tik artimųjų ir kaimelio žmonių. Pas ją lankėsi ir Lietuvos televizijos žurnalistai! Televizijos viešnagė tokiame mažame kaimelyje žmonėms buvo didelis įvykis, tikra naujiena, o žurnalistai išgirdę, kokia nuostabi moteris gyvena tokiame mažame kaimelyje, mano promočiutę pavadino kaimo šviesuole. Pamačiusi save televizijos laidoje mūsų promočiutė, žinoma, nepasikeitė. Tikrai nei išpuiko, nei kokia „žvaigždžių“ liga susirgo.

Nors man trylika metų, jau esu užsibrėžusi tikslą – lygiuotis į savo mylimąją promočiutę. Noriu būti į ją panaši! Man ji labai brangi, į šį pasaulį atnešusi labai daug gėrio, meilės, visada padėjusi žmonėms ir suradusi savo laimę. Ir net dabar, būdama devyniasdešimt dvejų, kai sulaukia svečių, nuoširdžiai šypsosi, arbata su sausainukais vaišina, apie sveikatą pasiteirauja. Ar jūs pažįstate daug tokio garbaus amžiaus žmonių, tebesišypsančių taip nuoširdžiai, tokiomis žibančiomis akimis? Aš tokių kaip mano močiutėlė tikrai nemačiau! Kai žiūriu į savo promočiutę, kai jos klausausi, suprantu, jog gyvenimas iš tiesų yra labai gražus! Ir visada atsimenu promočiutės žodžius: „Gyvendami ieškokime laimės ir dalinkimės ja su kitais, nelaukim pagalbos, o pasiūlykime savąją. Laimę suprasi tik nelaimę pajutęs“. O aš esu tokia laiminga, kad nuvažiavusi pas savo močiutėlę, vėl galėsiu ją apkabinti, pabučiuoti į jos tokį minkštą, švelnų skruostą, kad ir vėl galėsiu pasakyti: „Myliu Tave...“

Ernesta Vitkutė, Martyno Mažvydo progimnazija, 7f klasė

Mokytoja Ilona Vilikanskienė